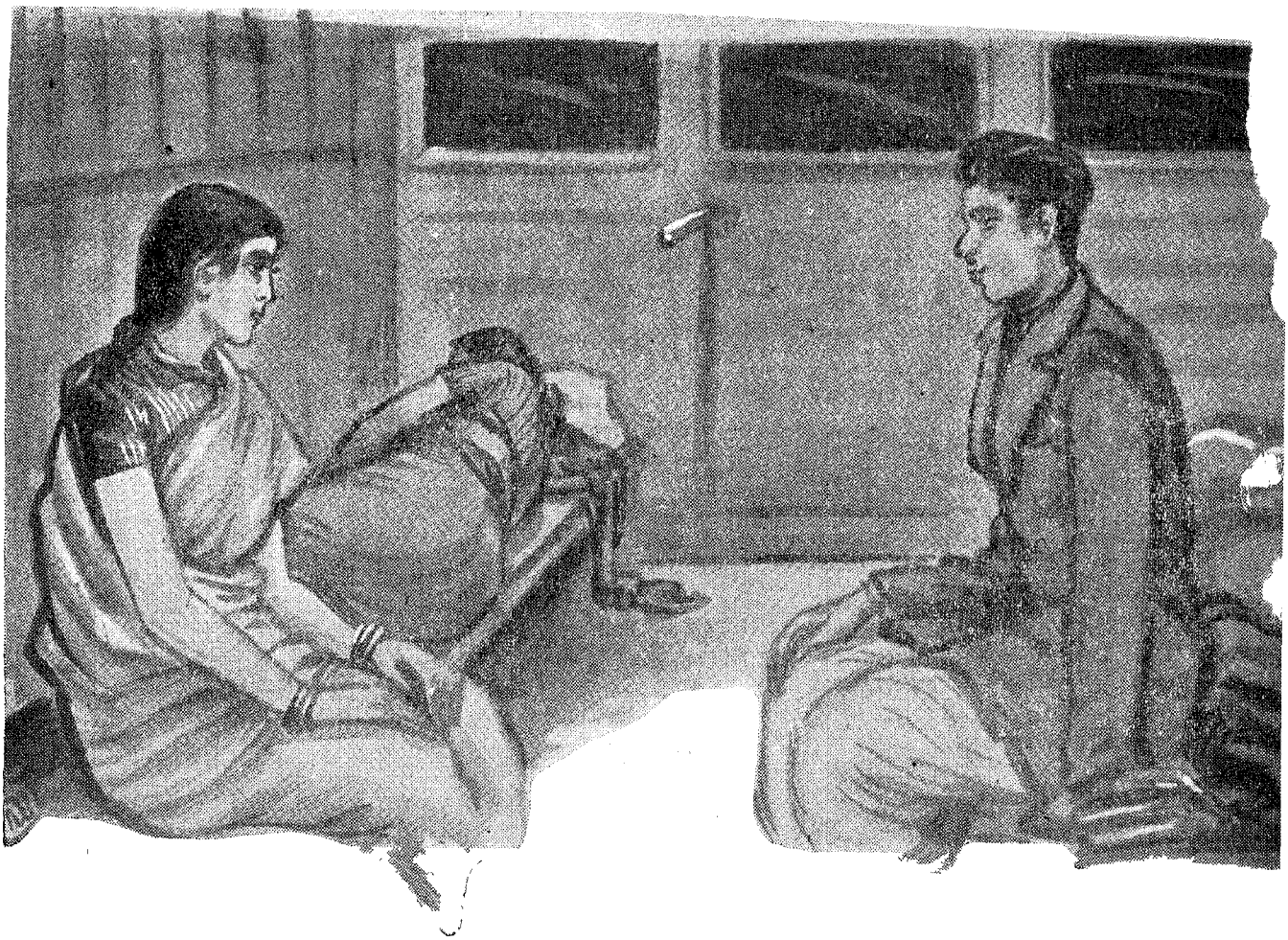

"కామాస్వతాంపశ్యతి"

(కథానిక)

శ్రీ యస్. గంగాధరం

తన హృదయ ప్రతిబింబాన్నే కళ్లెదుట చూస్తూంటాడు లోకంలో సామాన్య వ్యక్తి. హృదయం దుఃఖభారంతో కృంగి పోతూన్నప్పుడు, తన కన్నీళ్లకళ్లల్లోంచి జిల చిలగా కనిపిస్తూన్న ప్రపంచం తనలాగే కళ వళపడుతున్నట్టనిపిస్తుంది. హృదయాహ్లాదకర మైన దృశ్యాల్లో అగ్నిజ్వాలలు చూస్తా డాసమయంలో, మరుక్షణం తన హృదయం ఆనందసాగరంలోకి పారినప్పుడు, ఆనందా శ్రువుల్లోంచి ప్రపంచాన్ని అపరస్వర్గమని తలపోస్తాడు. బీదలగోల, దుఃఖితుల వేదన అతని చెవులకు వినిపించవు. ఇలాగే కామార్తుడు గూడా తన హృదయాన్నే ఎదటి స్త్రీవ్యక్తిలో చూస్తుంటాడు. ఆమె సహజమైన చేష్టలకి స్వంత అర్థాలు కల్పించు కుంటాడు. వాస్తవాన్ని గుర్తించటం సామాన్యవ్యక్తికి అసాధ్యం. దాన్ని గుర్తిం చకుండా తియ్యని తలపుల్ని చప్పరించు కుంటూ సరాసరి ఆకాశానికి ఎక్కి పోతాడు. వాస్తవం తేటపడినప్పుడు జారి పోతూన్న గుండెల్ని అదిమి పట్టుకొని నిరా శతో అక్కణ్ణుంచి క్రిందపడ్డాడు. తన మన స్సును ఆకర్షించినదానిమీద వెంటనే ముగ్ధుడై పోతాడు. వెనకముందు ఆలోచించ కుండా. క్షణంలోనే మమత ఏర్పడిపోతుంది. మమతను అరిషడ్వర్గాలు చక్కగా అలంక రిస్తాయి. లేనిదుఃఖాన్ని తెచ్చిపెట్టుకొని పిచ్చివాడైపోతాడు. అంత్యదశనాశనం ప్రాప్తించే లోపల అదృష్టం ఉంటే కళ్లు తెరచుకుంటాడు, లేదా అగ్నిగుండం లోకే.....!

* * *

సాయంకాలమౌతోంది. కారుచీకట్లు క్షణం పాటు సంధ్యారాగాన్ని తమలో జీర్ణం చేసేసు కున్నాయి. వెంటనే పూర్ణచంద్రుని లాలిమ, వాటిని రూపుమాపి, తన రజో గుణాన్ని ప్రకృతికాంతపటానికి అద్దింది. రెప్పపాటులో పాలవెన్నెల పొంగింది. సమయం ప్రకృతికాంతను రకరకాలుగా సింగారించి మనస్సును, తృప్తిపెట్టుకుం టుంది. నేను ముందుగానే స్టేషనుకు పోయి, బెంచిమీద తువాలు పరిచి నడుము చేరవేసి చంద్రునివంక అట్టే చూస్తూ ఆలో చిస్తూన్నా. ప్రక్కతోపులోంచి ప్రకృతి కాంత పరిమళయుతంగా చల్లని శ్వాసను విడుస్తోంది. ఆలోచనలకు నా మెదడు అలసి పోయింది. తెలియకుండానే కళ్లు మూసుకు పోయాయి. మళ్లాకళ్లుతెరచేటప్పటికి స్టేష నంతా నిర్జీవంగా పడివుంది. ఎక్కడివా శ్లక్కడ దీపాలు తగ్గించేసి గురకలు తీస్తు న్నారు. నేను చంద్రుడు, యిద్దరమే ప్రకృతిలో మేల్కొనిఉన్నట్టనిపించింది.

కానేపటికి దీపాలన్నీ ఎత్తారు. టిక్కెట్టు తీసుకొని ప్లాటుఫారంమీద యిటూ అటూ

తిరుగుతూ సిగరెట్టు వెలిగించాను. యింతలో రైలు నిశ్శబ్దంగా వచ్చేసింది. ఎదటనే చిన్న కంపార్టుమెంటు ఖాళీగా ఉంది. గబగబా ఎక్కిపోయాను. అంతవరకున్న ఇద్దరు ప్రయాణీకులూ ఆస్టేషనులోనే దిగిపోయారు. రెండే సీట్లు ఉన్నాయి. ఒకదాని మీద పరుపు పరిచేసి కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నాను. గార్డు లైటు చూపిస్తున్నాడు. బండి కదిలేందుకు సిద్ధంగా ఉంది. ఇంతలో తలుపు దగ్గర శబ్దం అయింది. తలుపు తెరుస్తూ ఓమనిషి ఇద్దరు ఆడవాళ్లను గబగబ ఎక్కిస్తూ నన్ను కేకవేసాడు. నేను వెళ్ళి సామాన్లన్నీ అందుకొని సాయం చేసాను. తుమించండంటూ నన్ను బతిమాలుకున్నాడు. "నేను యింతమాత్రానికే?" అంటూ సమాధానం యిచ్చాను.

బండి నడుస్తోంది. ఆ మగమనిషి యిద్దరి ఆడవాళ్లను ఒకసీటుమీద కూర్చోబెట్టి, తాను పై బల్లమీద పరుపు విప్పి నిద్రతీయడానికి ఎక్కిపోయాడు. నేను పడుకుందామనుకున్నాగాని ఎదురుగా ఇద్దరు ఆడవాళ్లు. పడుకోడానికి సంకోచించి బయటికి చూస్తూ కూర్చున్నాను. కొండల్ని ఆనుకుని పోతోంది బండి. కొండలోయల గుండా కాలవల్లోంచి సందడే లేకుండా గంగపారుతుంది. ఇంద్రుడు తన అందాన్ని ఆగంగలో చూచుకుంటున్నాడు? అతని చల్లని కిరణాలు కిటికీలోంచి లోపలికి ప్రవేశిస్తున్నాయి. ఇంతలో కాలి కేదో తగిలినట్లయింది. త్రుళ్ళిపడి లోపలికి చూచాను. ఒక ఆమె అప్పుడే పడుకొంటోంది. తల నెరిసింది. జబ్బుగా మాల్సు, దగ్గుతూంది. రెండో ఆమె మొహంలో చూడ్డంతోటే నాశరీరంలో ఓ అలజడి బయలుదేరింది అక్కస్మాత్తుగా? ఎఱ్ఱని పెదాలమీద చిఱునవ్వు కాంతులు, కంటిరెప్పలు టపటపలాడుతున్నాయి! కళ్లు మెరుస్తున్నాయి! ఆమె ముగ్ధచేష్టలు ఆమె యవ్వనాన్ని పరిచయం చేస్తున్నాయి. మొదట్లో ఆ పెద్దామె పడుకోవడంలో కాళ్లు రాసుకొని ఉండొచ్చనుకున్నాను. మరుక్షణంలో అది కాదనిపించింది. ఆమె చిరునవ్వుకు బదులుగా నేను కళ్లతో కృతజ్ఞతను తెలుపుతూ మందహాసం చేశాను. ఇద్దరికళ్లూ సిగ్గుతో క్రిందికి మరలిపోయాయి, మళ్ళా కలుసుకున్నాయి. ఈసారి నాహృదయంలో ఆనందతరంగాలు చెలరేగాయి. కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ, నవ్వును దాచుకున్నాను. నాకళ్లకు బయటి దృశ్యాలు, చంద్రుడు, ఏ దీ కనిపించడం లేదు. ఆసుందరవదనమే కళ్ళెదుట గిర్రున తిరుగుతోంది. లోపలికి తిరిగి చూడటానికి బలం లేకపోయింది.

రెండుక్షణాలు గడిచాయి. మళ్ళా చూసే టప్పటికి ఆయువతి మొహాన్ని పక్కకు తిప్పుకొని కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది. పచ్చరంగుచీరఅంచు గాలికి ఎగురుతూ నా మోకాళ్ల మీద పడుతోంది. చంద్రకిరణాలు సన్నని పాలబుగ్గలమీంచి జారిపోతున్నాయి. అలాగే చూస్తూ కూచున్నాను.

నాహృదయం ఆమె స్నేహపరిచయాన్ని పొందాలని ఆతురత పడుతోంది! పైబల్లమీద ఆమగమనిషి గురకలు తీస్తున్నాడు. క్రిందబల్లమీద ఆపెద్దామె కన్నుమూసింది. ఇలాంటి ఏకాంతం మరుక్షణంలో లభిస్తుందా? ఇప్పుడే హృదయాల్ని దగ్గరకు చేర్చాలి. ఈ సాహసకృత్యం నేను చేయలేక పోతున్నాను. ఆమెవల్ల అసలే కాదు. మగవానికి ఒక వంతు అయితే, ఆడదానికి పదివంతులు సిగ్గు ప్రసాదించాడు విధి. మూడో వాడొచ్చి కలపాలి. మూడో వాడొస్తే ఏకాంతం ఉండదే!

సన్నని తుంపరలు కిటికీలోంచి లోపలికి వచ్చి పడ్డాయి. బయటికి చూస్తే ఆకాశంలో చంద్రుడు కనబడలేదు. మబ్బుతునకలమధ్య నలిగి రాలిపోయి, ఆమె మొహంలో కలసిపోయాడు. వర్షం మొదలైంది అమాంతంగా. కిటికీ మూసేయాలని ఆమె ప్రయాసపడుతోంది. ఆమె ప్రయత్నం వృథా అయింది. వర్షం లోపలికి వచ్చేస్తోంది. నా వైపు రెండుమూడుసార్లు చూచింది. మొహంలో చిఱునవ్వు కాంతులు తళుక్కుమంటూనే ఉన్నాయి. కళ్ళే ఆమె భావాన్ని చెప్పాయి. నేను గబగబలేచి కిటికీ మూసేసాను. ఆమెకృతజ్ఞతతో నావైపు చూసింది.

ఆమెను మాట్లాడిద్దామనే ఉద్దేశ్యంతో నాడగ్గరున్న పత్రికల్ని తిరగేశాను. ఆమె అడిగితే అన్ని ఆమెనెత్తిన కురిపిద్దామని నా ఆలోచన మధ్యమధ్యలో బొమ్మల్ని చూస్తూ గట్టిగ నవ్వుతూ ఓరగా ఆమెను చూస్తూన్నా కాని ఆమెనోరు మెదపలేదు. ఆమెమౌనం, దానికి విరుద్ధంగా ఆ చిఱునవ్వు కొంతదాకా అర్థంకాలేదు అతిలజ్జ ఆమెనోరు కట్టేసిందని తట్టింది మనస్సుకు.

ఆమె ముఖంలో ఏదోశక్తి దాక్కొని ఉంది! అదే గొంతుకు పట్టేస్తోంది! చిన్న ప్రశ్న ఏదైనా అడుగుదామన్నా, నోరు తెరిస్తే మైకంలో అనుకున్నప్రశ్న వస్తుందో మరేం వచ్చేస్తుందో నని భయం. ఆ సమయంలో నాలో మరోభావనే ఉంటే నిస్సంకోచంగా మాట్లాడగలిగేవాణ్ణి, ఎంతమంది మనుష్యులు ఆమెచుట్టూ ఉన్నాసరే. కాని ఇప్పుడు భావనవేరు. ఈ భావన స్త్రీపురుషుల హృదయాల్లో ప్రవేశిస్తే, ఇద్దరినోరూ కట్టిపోతుంది! మనస్సు దుర్బల మయిపోతుంది. సిగ్గు ముంచేస్తుంది చేష్టలే వాళ్ల భావాల్ని పరిచయపరుస్తాయి! వాటితోనే మాట్లాడుతారు!

పడుకున్నామె లేచింది. బండి స్టేషనులో ఆగిఉంది. గొంతుక ఎండిపోతోందంది. కూర్చున్నయువతి కిటికీ తెరిచి బయటకు తొంగిచూస్తూ నీళ్లవాడెవడైనా వస్తాడేమో చూస్తోంది. ఆ అర్ధరాత్రిలో నీళ్లు ఎవరు తెస్తారు బండిదగ్గరకు? రెండుమూడుసార్లు పైసీటుమీద పడుకున్న వ్యక్తివంక చూసింది. కుంభకర్ణనిద్రలో ఉన్నాడు. సందర్భం చిక్కింది పల్కరించడానికి-"నీళ్లు తెస్తాను" అని మరచెంబు అందుకోబోయాను.

"మీరు వద్దండి" అంటూ చేయి వెనక్కులాక్కుంది.

"యివ్వవే అమ్మాయి మరచెంబు" అందా పెద్దామె. చేయి ముందుకు చాచి మరచెంబు తీసుకుంటూన్నాను. చేతులు స్పృశించాయి వెంటనే నాఒళ్లంతా విద్యుచ్ఛక్తి ప్రాకింది! చెంబు జారి పడిపోయింది. ఇద్దరం గబుక్కున చెంబు తీసుకొనేందుకు వంగాం. మళ్లా యిద్దరిచేతులు స్పృశించాయి తొట్రుపాటుపడ్డూ తలెత్తడంలో ఇద్దరి తలలూ మెల్లఢీకొన్నాయి. యిద్దరి పెదాలమీద నవ్వు ప్రకటిత మయింది. చకచకా దిగి వెళ్లి నీళ్లు తెచ్చి యిచ్చాను. కృతజ్ఞతతో చిరునవ్వు నవ్వింది. మళ్లా అదే చిఱునవ్వు, అదే బెదరుపాటు కనిపించాయి.

మళ్లీ ఓపెద్ద స్టేషను వచ్చింది. మా ఆనందానికి అంతరాయం వచ్చింది. ఓమనిషి చరచరా ఎక్కాడు. నల్లటి దుక్కశరీరం. వంటిమీద బంగారు గొలుసు జిగజిగలాడుతోంది. రావడంతోనే నాకు ఆశ్చర్యం కోపం కల్గించేట్లు—"ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు? కొంచెం జరగండి—" అంటూ నవ్వుమొహంతో ఆమెప్రక్కనే చతికిల

(33 వ పేజీ చూడుడు)

"కామీస్వతాంపశ్యతి"

(19-వ పేజీ తరువాయి)

బడ్డాడు. ఆమె మెల్లిగా సమాధానం ఇచ్చింది. నాకు వినిపించలేదు. వాళ్లిద్దరి మధ్యా రెండేజానలు ఎడం ఉంది. ఎదుట మగవాడున్నా వీడి కెంత సాహసం. కోతి మొహం వాడికూడా ఇంత కామవికారం! అతనిలో పెంకితనం కనిపిస్తోంది నాకళ్ళకు! ఆమె చిఱునవ్వుతో, తియ్యగా మాట్లాడుతోంది. నాలో మాత్సర్యం ఉబికి వచ్చింది. కొన్ని దూషణవాక్యాలు బలహీనతవల్ల పళ్ళ సందుల్లోనే నలిగిపోయాయి! కాని కోతిమొహమూ వాడూ వాడేమిటిలే అనిపించింది. మనస్సు శాంతించింది. ఒకడు పళ్లమ్ముకుంటూ కిటికీదగ్గరగా పోతున్నాడు. ఆమె "ఏయ్ అబ్బాయి" అంటూ కేకవేసింది. ఆ కంఠం గాలిలో కలిసిపోయింది. వాడు అలాగే పోతూన్నాడు. అవకాశం దొరికిందనుకుంటూ, ఆమె చేతిలోంచి డబ్బు లందుకోడానికి యత్నించాను. అంతలో అతనిచేయి పైసాలుమీద వ్రాలింది. నేను ఉలికిపడి, అతనిచేష్టలు గమనిస్తున్నా. తీసుకున్నాడు డబ్బులు. పండ్లతో తిరిగి వచ్చాడు. చిరునవ్వుతో ఆతనివంక చూస్తూ పళ్లు అందుకుంది. అంతటితో అతను పోనివ్వలేదు. దానిమ్మపళ్లు తాను కొని వద్దంటున్నా వినక ఆమె చేతిలో బలవంతాన పెట్టాడు. నాకు కోపం మించిపోయింది. దానితోపాటు నిరాశ భయం కలిగాయి. తన చేష్టలతో ఆమె హృదయాన్ని ఆకర్షిస్తున్నాడు. స్త్రీ, పురుషునిలోని అంతరంగిక సౌందర్యాన్ని చూచి, మోహితురాలౌతుందంటారు. ఇది జ్ఞాపకం రాగానే మనస్సు కలతపడింది. అతనివంక తీక్ష్ణంగా చూస్తున్నాం. నా చూపులోని భావం అతనికి అర్థమయ్యే ఉంటుందనుకున్నా. కాని అర్థం కానట్టు అతనలాగే నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్నాడామెతో. క్షణక్షణానికీ నాకు గుండెల్లో భారం ఎక్కువై పోతోంది.

"ఇందండి. పుచ్చుకోండి పళ్ళు." అంటూ నవ్వుతో నాకు ఇవ్వడానికి చేయి చాపాడు. అతని నవ్వు పుండుమీద కారజల్లినట్టయింది.

"వద్దండి. ఇప్పుడే తిన్నాను - మీరు ఈబెంచిమీదకు వచ్చేయండి. వాళ్లిద్దరకు స్థలంచాలదు" - అతనితో పైకి నవ్వుతూ అన్నాను.

"ఫరవాలేదులెండి" - అందామె.

"మీకు కష్టంగా ఉంటుందని" - అన్నా నామెతో.

ఆమె పళ్లు ఒలిచి, తన పెట్టెలోంచి రెండు ప్లేట్లుతీసి, "తీసుకోండి." అంటూ ప్లేటులో పళ్లుపెట్టి ఇచ్చింది. నేను ఆమె మొహాన్ని దీనంగా చూస్తున్నానంటాక, వెంటనే నాలో పోతూన్న శక్తి మళ్లా చేరినట్టనిపించింది. అదే బెదురు. అదే చిఱునవ్వు. ప్రేమ కలుషితం కాలేదు.

పడుకున్నామెకు దగ్గ ఎక్కువై లేచి కూర్చుంది. అతను - "అలా దగ్గుతున్నారేంటమ్మా?" - అని అడిగాడు.

"నాలుగు దినాల్నుండి దగ్గ పట్టుకుంది బాబు" - అందామె.

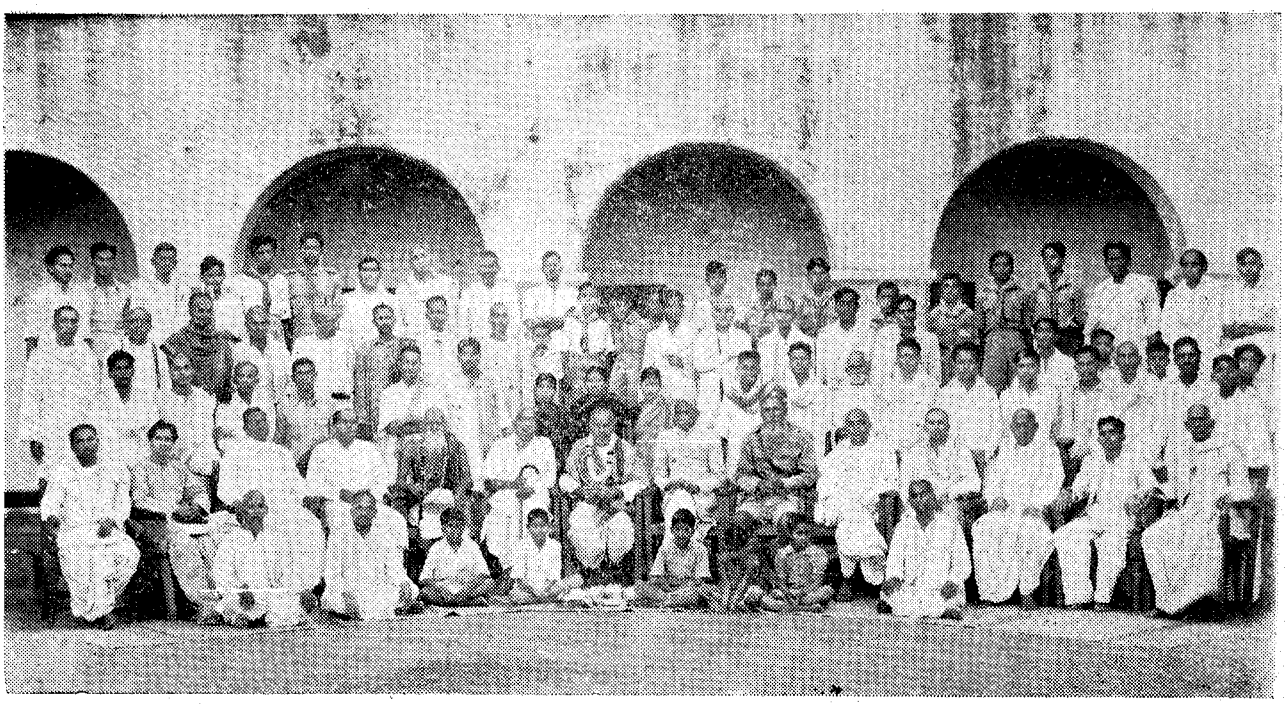

గాజులపల్లి హనుమచ్ఛాస్త్రిగారికి ఫిబ్రవరి 4, 5 తేదీలలో గుంటూరులో జరిగిన సన్మాన సందర్భపు చిత్రము. మొదటివరసలో కూర్చున్నవారు: జటావల్లభుల పురుషోత్తం, జమ్మలమడక మాధవ రామశర్మ, ఉప్పటూరి వెంకటపున్నయ్య, తాడేపల్లి శంకరశాస్త్రి, కాశీ కృష్ణాచార్యులు, బులుసు రామమూర్తి, హనుమచ్ఛాస్త్రి, గుం. జి. కలెక్టర్, నిడుమోలు కనకసుందరం వినుకొండ సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టరు సీతారామయ్య ప్రభృతులు.

"ఈమె నీ కేమవుతుందమ్మా?" - అడిగాడు.

"నా కూతురు బాబు"—

"చక్కనిచుక్క. అమ్మాయిని చూస్తుంటే ఆనందం పట్టలేక పోతున్నాను. బండి దిగబుద్ధెయ్యడంలేదు..."విస్మయంతో అంటూన్నాడు. నాకు చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. ఇంత స్పష్టవాది, ధైర్యవంతుడు లేడనిపించింది. ఎదురుగా నేనున్నా. తల్లితోనే ఇలా మాట్లాడటం. కామార్తునికి పెద్దచిన్న కనిపించదు, సిగ్గు భయం ఉండదన్నారు పెద్దలు. తగిన శాస్తి జరుగుతుందని అతని మాటలు వింటున్నా...ఇవే కళ్లు! ఇదే గుండ్రనిముఖం. అదే నవ్వు. అతని కళ్లలో నీళ్లు కనిపించాయి. రెండే మాసాలయింది తల్లీ. నా తోడబుట్టువు. మమ్మల్ని విడిచిపోయింది."-అంటూ అతడు తువాలుతో కళ్లు మూసుకున్నాడు. దుఃఖం కంఠాన్ని అడ్డేసి బయటకు వచ్చేసింది.

నా హృదయం ఒక్కసారిగా ఝల్లుమంది. నా హృదయభావాన్ని, బలహీనతను కనిపెట్టి ఉండడు గదా? బలహీనత పూర్తిగా బయటపడకముందు తన రహస్యాన్ని చెప్పేసి నా మానం దక్కించాడు. సిగ్గుతో తలవంచుకున్నాను. ఆమె తల్లి మళ్లా నిద్రపోయింది.

ఆయన దిగవలసిన స్టేషను వచ్చేసింది. అతని హృదయం ఆమెను విడిచిపెట్టడానికి బాధపడ్తోంది. ఆమె తలను ప్రేమతో నిమురుతూ, నన్ను అభినందిస్తూ-"ఇంటికి చేరగానే అమ్మాయి క్షేమాలతో ఉత్తరం తప్పక రాయిబాబు. నా ధ్యానం మీమీదే ఉంటుంది. ఈశ్వరుడు నా సోదరిని ఈ రూపంలో ప్రసాదించాడు. మిమ్మల్ని దర్శించడానికి వారం రోజుల్లో వస్తాను"... అంటూన్నాడు. నేను, ఆమె నివ్వెరపోయి చూస్తున్నాం. ఆమె సమాధానం చెప్పలేక పోతోంది. తొందరగా దిగి వెళ్లిపోయాడు. మా ఇద్దరి చూపులూ ఒకసారి కలుసుకున్నాయి. అతని భావానికి ఫక్కున నవ్వుకున్నాం. అతని దృష్టి, పైన పడుకున్న వ్యక్తిమీదకు పోనే లేదు.

ఇంతవరకూ నాకో సందేహం ఉండిపోయింది. ఆ మగమనిషి ఈ ఆడవాళ్ళిద్దరికీ ఏం కావాలి? వయస్సు చాలా ఉందనిపిస్తుంది. పెద్దామె అతని భార్య అయి ఉంటుంది. ఈమె కూతురయి ఉంటుందనుకున్నాను మొదట. కాని అదికాస్త ఆ పెద్దామె ఆ ప్రయాణీకునితో "నాకూతురు" అని చెప్పింది.

ఆమె నాకు తన హృదయంలో స్థానం యిచ్చినదీ లేనిదీ స్పష్టంగా తెలుసుకోవాలనే ఇచ్ఛ కలిగింది. స్టేషనులో ప్లాట్‌ఫారంమీద బుర్ర గోక్కుంటూ ఇటూఅటూ తిరుగుతూ ప్రేమపరీక్షకు ఉపాయం ఆలోచిస్తున్నా. ఇంతలో ఓ ఊహ తట్టింది. సాయంకాలం స్టేషనుకు వస్తూంటే ట్రంకు గీసుకుపోయి చూపుడువేలికి గాయమయింది. రక్తం కారుతోంటే తడిగుడ్డ చుట్టేశాను. ఆ తడిగుడ్డ అలాగే ఉంది. దాన్ని విప్పేసి దూరంగా పారేశాను. గాయం పచ్చిగానే ఉంది!

లోకంలో ఒక వస్తువుమీద గాఢంగా ప్రేమ ఏర్పడితే, అది చేజారిపోయినా, ప్రమాదానికి గురిఅయినా ప్రాణి గిలగిల్లాడుతుంది. ఆ దిగులుపాటే ఆమె ముఖంలోనూ మాటల్లోనూ చేష్టల్లోనూ చూడాలనే ఆశ కలిగింది.

బండి కదిలి నాలుగుగజాలు పోయినతరువాత ఎక్కాను. "—మీ రింతవరకు ఎక్కడుండిపోయారు?" అన్నదామె. లోలోన తృప్తిపడ్డాను. చిరునవ్వు నవ్వాను.

తరవాత వేలు చూసి "ఏం దెబ్బ తగిలిందా?" అని అడిగింది.

"అబ్బే! ఏమీ లేదు, ఇందాకా గీరుకుపోయింది" అన్నాను.

"అయ్యోపాపం గుడ్డచుట్టండి" అని చేతిరుమాలు తీసిఇచ్చింది. చుట్టబోయినట్లు చుట్టి నెప్పి నటించి అంతలోనే మానేశాను ఒక్కక్షణం ఆమె నావంక చూసి ఏదో యోచించి గుడ్డ తను తీసుకొని మరచెంబు నీళ్లలో ముంచి మెల్లిగా నా వేలుకి చుట్టింది.

ఉంగరాలు తిరిగిఉన్న శిరోజాల సౌందర్యాన్ని ఆలోకిస్తున్నా. కట్టడం అయిన తరవాత నేను "మీకు శ్రమ కలిగించాను" అన్నా.

నిండుగా నవ్వుతూ "ఇంతమాత్రానికేనా" అన్నది. ఆ నవ్వువెనక ఇంత చలాకీయింత మాధుర్యం ఉన్నాయని ఇప్పుడు తెలిసింది. ఇద్దరిమధ్యా చనువు ఏర్పడ్డానికి ఆ ప్రయాణీకుడే కారణం! ఆపైన మధురమైన ఆలోచనల్తో చంద్రుని లోకి ఎగిరి

శ్రీఅంబాళ్

ఆఫీసర్స్ నస్యము

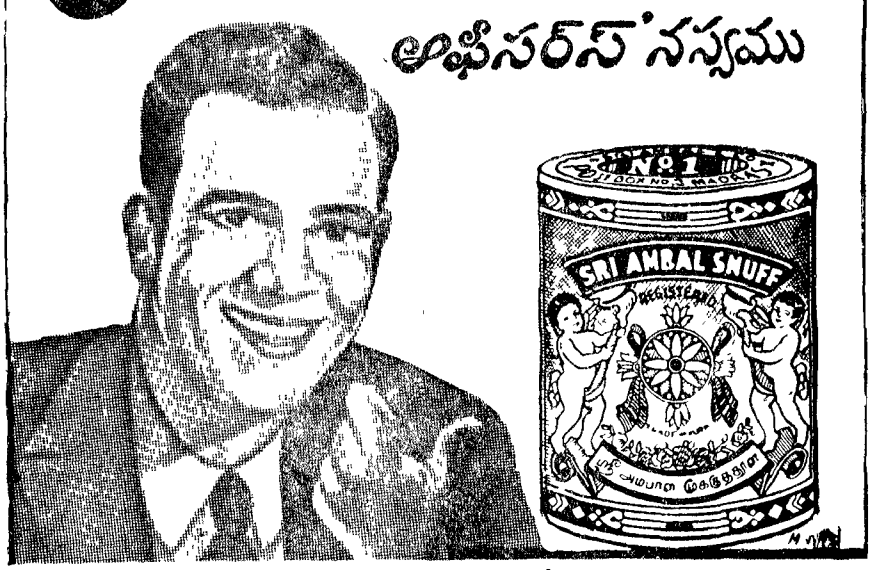

1 తులముటిన్నులలో అన్నిచోట్ల దొరకును.

శ్రీ అంబాళ్ అండుకంపెనీ,

తపాలుపెట్టె నెం. 3, మదరాసు.

పోయాను. ఏవేవో ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. ఏవో సన్నివేశాలు కల్పించుకుని ఊహిస్తున్నాను. ఆనందంతో తన్మయత్వం కలిగింది. ఇంకా ఆమెవంక చూడ్డానికి సంకోచం తీరిపోయింది. ఆమెకూడా ఏదో భావతరంగాల్లో పడి కొట్టుకుపోతున్నట్లుంది. ఆమె ఏ మాలోచించుకుంటూందో కొంతసేపు ఊహిస్తూ గడిపాను.

ఇంతలో పైబెర్తుమీద అలికి డయింది. చటుక్కున నా ధ్యానం అటు పోయింది. పడుకున్నవ్యక్తి లేచి పరుపు చుట్టేస్తున్నాడు. నిద్రకళ్లతోనే క్రిందికి దిగుతూ, క్రింద పడుకున్న ఆమెకాలిని తొక్కాడు. ఆమె ఉలికిపడి లేచింది.

"మీ రిద్దరు మేల్కొనే ఉన్నారేమిటి?" అని అడిగాడు డతను.

"మరేనండీ" అన్నాను వినయంగా.

"నిద్ర ఆపుకోడం నాతరం కాదు."

"ఒక్కొక్కరి శరీరతత్వం అలా గుంటుంది"

కిందకి దిగివచ్చి కూచున్నాడు. నా ఊరు పేరు వంశం మొదలైనవన్నీ అడిగి తెలుసుకున్నాడు. తెలుసుకున్నతరవాత అతనికి నాపట్ల ఎక్కడ లేని ఆదరం అభిమానం కలిగాయి. ఒకే కులం. ఎక్కడో బాంధవ్యంకూడా కలిసింది.

"మీ కింకా వివాహం కాలేదా?" అని అడిగాడు.

"లేదండీ" అంటూ చిరునవ్వుతో ఆమె వంక చూశాను.

ఆమెపెదవులమీద చిరునవ్వు తాండవిస్తోంది. నా సమాధానంతో ఆమెహృదయం ఉప్పొంగి ఉంటుం దనుకున్నా. నేను మహా వినయంతో అతని ప్రశ్నలకు జవాబు లిస్తున్నా.

"ఏం చదువుకున్నారు!"

"బి. ఏ."

"మన అమ్మాయిగూడా బియ్యే చదివింది కాదూ?" - అడిగిందా పెద్దామె అతణ్ణి.

"లేదు. ఇంటర్మీడియెట్" - అన్నాడతడు. నేను ఆమెముఖంవంక చూశాను. ఆమె ఇంత చదువుకునికూడా ఏమీ ఎరగనట్టు ప్రవర్తించింది. ఆమెపెంకితనానికి ఆమెమీద అదో వింతకోపం కల్గింది! ఆమె అలాగే చిరునవ్వు నవ్వుతూంది.

తరవాత కొంతసేపు నిశ్శబ్దం. అతను కొంతసేపటికి తటపటాయిస్తూ "మిమ్మల్ని ఓ విషయం అడగాలని ఉంది" - అన్నాడు

"అడగండి! దాని కేమిటి?"

"మా అమ్మాయిని చదివించడంచే అది పూర్తి అయ్యేవరకూ పెళ్లి చేయడానికి వీల్లేకపోయింది. కిందటేడే ఐ. ఏ. పాసయింది. వరునికోసం అహోరాత్రాలు తిప్పలు పడుతున్నాం. ఎదిగినపిల్లకి సంబంధం కుదరడం కష్టంగా ఉంది. మీకు మా అమ్మాయి నివ్వాలని..."

మనుష్యుడు నిర్మించుకున్న ఆశాసౌధాలు స్థిరంగా ఇలా నిలవగలగడం అరుదు. హృదయం ఆనందోత్సాహాలతో కేరింతలు కొట్టింది. అది అణుచుకుంటూ "మిమ్మల్ని కలుసుకున్నందుకు సంతోషం. తప్పకుండా ఈ విషయాన్ని ఆలోచిద్దాం" అన్నాను.

అతను లేచి కాఫీ తెప్పించాడు. ఆమె తన చేతుల్తో ముగ్గురికి కాఫీ అందించింది. ఆ తరవాత చనువు అధికమయింది. ఆమె నవ్వుతూ ఏవేవో మాట్లాడ్డం ఆరంభించింది. సంభాషణసమయంలో ఆమెపేరు 'హంసముఖి' అని తెలిసింది.

"మీ ఊరికి వెళ్లి రేపే, మా ఊరు రండి!" - అన్నాడతను.

"తప్పకుండా రా బాబు" - అనిందా పెద్దామె.

వాళ్లు పోవలసిన స్టేషను వచ్చేసింది. బండి కదలడానికి టైమయిపోనచ్చింది. అతను కూలివాళ్లతో వివాదపడుతున్నాడు కొంచెం దూరంలో. "—హంసముఖీ! వెళ్లి తమ్ముణ్ణి పిల్చుకురా!"—అంటూ తల్లి ఆమెను పంపించేసింది.

"అదేం పేరండీ"అన్నాను పెద్దామెతో.

"అమ్మాయిది చిరునవ్వు మొహం బాబు! వాళ్ళతండ్రి బిడ్డను హంసముఖీ అని ప్రేమతోటి పిలుస్తుండేవారు. అసలుపేరు కమల."

"ఆయన మీ తమ్ముడా?"

"అవును, స్వంతతమ్ముడు"

"కమలకు ఏమవుతాడు?"

"భర్త, బాబు!"—

"భర్తా!...?"

"అవును, బాబు! బిడ్డ తండ్రిపోయిన తరువాత తమ్ముడిదగ్గర చేరాం. అమ్మాయిని కూడా వాడికే ఇచ్చాను."

"అయితే ఆయనకి పెళ్లి కావలసిన కూతురుందా?" అన్నాను. సన్నగిల్లిన గొంతుతో-

"మొదటిభార్య కూతురు. పేరు లలిత. పద్దెనిమిదేళ్లు..."-ఆమె చెప్తూపోతోంది నేను జారిపోతున్న గుండెల్ని అదిమిపట్టుకొని, కూలిపోయిన ఆశాసౌధాలక్రింద గిలగిలలాడుతున్నా.

ఇంతలో వాళ్లిద్దరూ వచ్చారు. కమల చిరునవ్వుతో ఆపేక్షతో నావంక చూసింది.

"అమ్మాయిని చూట్టానికి రేపు తప్పకండి?"—అన్నాడతను.

"నమస్కారమండి! రేపు తప్పకుండా రావాలి. మీకోసం ఎదురుచూస్తూఉంటాం. మా లలితని చూద్దురుగాని" అంది కమల.

వాళ్లు వెళ్లిపోయినతరవాత నాలో పశ్చాత్తాపం పొంగివచ్చింది. హృదయంలోని మాలిన్యమంతా కన్నీళ్ళతో కడిగేసింది. ఓ దీర్ఘనిశ్వాసంలో గాలిమేడలన్నీ ఎగిరిపోయాయి? "నీ చిఱునవ్వులోని రహస్యాన్ని ముందే నాకెందుకు చెప్పావు కావు" అనుకున్నా. ఆ చిరునవ్వు ప్రకృతి ప్రసాదించినది. నావంటివాళ్ళను శిక్షించడానికి కాబోలు! మహాకవి కాళిదాసువచనం "కామీ స్వతాం పశ్యతి"మతికి వచ్చింది. బండి కొండలమరుగులోకి పోయింది.

గర్భ నిరోధిని

శరీరారోగ్యమునకు భంగంలేకుండ కొంత కాలమువరకు గర్భం రాకుండ ఆపుటకు ఔషధం రు 10 లు. చాలాకాలంవరకు రాకుండ చేయుటకు రు 25 లు. వి. పి. చార్జీ రు 1-0-0

పుంస్త్వ వర్ధని తైలం

నరములు బలహీనత చెంది సంతోషసౌఖ్యములకు దూరమై దుఃఖించువారల పాలిట వరప్రసాదిని మా నపుంసక తైలం. 1 సీసా రు. 10 లు. వి. పి. చార్జీ రు 1-0-0 మరియు నేపాళదేశపు కస్తూరి, అంబర్ హేమం కలసి ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడి జగత్ప్రఖ్యాతి వహించిన తైలము గలదు. సీసా 1 కి రు 25 లు. వి. పి. చార్జీ రు 1. ఆర్డర్లిచ్చువారు ముందుగా పైకం పంపుచూ జవాబుకు కవరు పంపేది.

డాక్టర్ రత్నం సన్సు,
మలకపేట బిల్డింగ్స్, హైద్రాబాద్, డక్కన్